

Kanjonirukous

Carsen K., 11, Utah, USA

Viime vuonna olin patikoimassa isäni ja veljeni kanssa. Patikoimme syvälle kanjoniin. Pian aloimme tutustua yhteen sivupolkuun. Löysimme isoja luolia ja hienoja näköalapaikkoja. Kiipesimme yhä korkeammalle yli irtokivien ja jyrkkien kukkuloiden.

Jonkin ajan kuluttua olimme aivan eksyksissä. Emme tienneet, mihin suuntaan kulkea, jotta pääsisimme kanjonin pohjalle. Sotkeuduimme tiheään pensaikkoon ja kadotimme näkyvistä sekä kanjonin huipun että pohjan. Aloin tosissani turhautua. En tiennyt, minne mennä, eikä tiennyt isäkään!

Alkoii tulla pimeä ja kylmä, emmekä olleet lähelläkään poispääsyä kanjonista. Tiesin, että taivaallinen

Isä tiesi, mihin suuntaan meidän tuli kulkea.

Sanoin: ”Jos haluamme päästä pois täältä, meidän pitää rukoilla!” Niinpä me kolme polvistuimme rukoukseen pyytäen taivaallista Isää johdattamaan meidät pois kanjonista.

Kun lähdimme kävelemään, sain tunteen, että kun näkisin suoran ja kookkaan puun, minun pitäisi kääntyä siitä vasemmalle. Kun olin kääntynyt vasemmalle, näin meidän auton. Tiesin, että taivaallinen Isä oli auttanut meitä pääsemään pois kanjonista. Taivaallinen Isä vastasi rukoukseemme, ja me pääsimme pois turvallisesti – juuri kun aurinko oli laskemassa.

Olen hyvin kiitollinen rukouksen voimasta ja taivaallisen Isän kuulevista korvista. ■